

Atterius - ett samhälle ovanför jorden!

En härskare är en besynnerlig varelse som bestämmer över andra. Inget undkommer dess blick, ingen får smita undan ut i ingenstans. Alla lyder härskarens minsta vink även om det kan innebära en oerhörd fara. Hon visste andra som till och med mist livet för att de förintats av sina egna tankar om härskarens egoistiska åsikter. Riktigt så hemsk var Gorunodo inte, trots att han var härskare av Atterius. Hon visste inte mycket om Atterius, hon visste att det var en värld ovanför jorden, man kan väl säga att den är en värld som befinner sig en bit ovanför jordens atmosfär. Där finns ett samhälle av det underliga slaget. En särskild sorts varelser som kallas taslydier lever där än idag. En taslydi är som en skugga som du inte kan se. Den följer efter dig utan att du vet om det men kan när som helst bli synlig och föra dig till Atterius.

Hon var ny i Atterius och hon hade utan att hon visste det blivit utsedd till spion. Hon hade endast träffat Gorunodo en gång och det var när hon precis kommit dit. Hon hade tagit sig dit på egen väg, hur hon burit sig åt visste ingen men plötsligt hade de en mänsklig inkräktare i Atterius. Gorunodo hade genast kallat på vakterna och givit dem en utskällning för att de inte vaktat alla möjliga ingångar för människorna att ta sig in. Eftersom ingen med en mänsklig själ kommer levande tillbaka till jorden fick Johanna, som hon tidigare hette, genast ett nytt namn och blev förvandlad till en taslydi. Hennes nya namn var Johoa. Hon trivdes med det, trots att hon hade vissa svårigheter att förstå vad som hänt. Hon var 16 år, det hade hon i alla fall varit förr, nu visste hon inte riktigt vem eller hur gammal hon var. Hon kände sig annorlunda eftersom hon inte kunde se sina egna händer, trots detta verkade alla andra kunna se henne. Kanske hon inte var tillräckligt mycket taslydi för att ens kunna se sig själv?

Hon vankade otåligt på gångbroarna mellan de små samhällena i Atterius. Hon var väntad hos Gorunodo någon gång det visste hon, hon visste dock inte när eftersom det inte existerade någon tid i Atterius. Atterius kändes för henne enbart som ett stort tomrum än så länge. Till slut började hon ändå i sakta mak lunka mot det stora palatset där dimman började. Dimman kretsade ständigt runt Loketery, som palatset hette. Loketery var ett stort och mäktigt palats, betydligt mycket större än de små som fanns nere på jorden.

Johoa öppnade den stora porten som ledde in i en gigantisk sal. Inne i salen fanns betjänter överallt, för inte ens en liten härskare klarar sig utan betjänter. Betjänterna gjorde allt för honom och nu förde de även Johoa fram till Gorunodos fantastiska tron.

- Du är väntad, sa Gorunodo med hög och klar röst.

- Vad vill du? frågade Johoa oväntat ilsket.

- Du tilltalar inte mig med den tonen! röt Gorunodo.

Sedan började han med lugn röst förklara vad hennes uppdrag var. Johoa blev mer och mer ivrig för varje ord Gorunodo sa. Hon skulle ta sig ner till jorden och vara där för att bevaka Gorunodos ärkefiende Ytermiso. Hon fick inte visa sig för någon, inte prata med någon och absolut inte göra något för att dölja henne för kontrollanterna på Atterius. Det fanns taslydier som bevakade varje steg hon tog och såg till att hon gjorde allt som stod i hennes makt för att klara av sitt uppdrag på bästa möjliga sätt. Gorunodos vakter förde henne till något som mest liknande garderoberna de hade på jorden. De knuffade in henne i ett stort mörker. Hon famlade runt utan att stöta emot något. Hon började gripas av panik, hon hade alltid haft cellskräck. Det här var inget litet utrymme, bara ett oändligt mörker som man inte kunde ta sig ut ur och det var nästan ännu värre.

Plötsligt såg hon ett ljus någonstans långt borta, hon kisade mot det, trots att det var så starkt att det kunde

vara något farligt började hon springa mot det. Hon stannade efter ett hundratal meter, framför henne fanns inte längre något ljus. Hon blundade, allt hopp var förbi, hon skulle dö i ett svart mörker. Plötsligt hände något oväntat. Hon märkte att hon föll, hon visste inte hur länge hon gjort det eftersom det inte existerade något luftmotstånd vid Atterius.

Nästa gång hon öppnade ögonen satt hon på ett torg, det var nästan kusligt att veta att alla de som gick förbi henne inte hade en aning om att hon fanns där. Hon hade blivit behandlad som luft tidigare men på den tiden hade de i haft möjlighet att se henne. Nu kunde ingen se henne, ingen mer än vakterna på Atterius.

Hon gick i rask takt runt i staden för att se om hon kunde hitta Ytermiso eftersom han troligtvis skulle finnas där. Hennes minne var till hälften raderat, därför hade hon ingen aning om att hon så många gånger gått på gatorna hon nu gick. Hon visste inte att det där var stället hon växt upp på, där hon och hennes kompisar så många gånger gått omkring.

Plötsligt högg det till i magen, där var en av de få människor hon kände igen. Det var hennes lillasyster. Hon satt på en sten och stirrade tomt ut i luften. Hennes ögon var blanka och kinderna våta av gråt. Utan att tänka sig för började Johoa ropa på sin lillasyster. Hon brydde sig inte om i fall taslydierna dödade henne, hon måste få prata med sin lillasyster.

- Johanna! ropade hennes lillasyster och tittade sig omkring.

- Lugn Moa, du kan inte se mig men du kan tydligen höra mig, svarade Johoa med lugn och stabil röst.

Moa satte sig ner på stenen igen, hon blundade hårt och nöp sig i armen. Detta var inte möjligt, alla sa att Johanna var död. Då var hon alltså inte det men vad var hon då? Hon hörde Johannas röst men hon kunde inte se henne. Hon väntade, kunde inte Johanna i alla fall försöka synas? Det var olidligt att sitta och veta att hon fanns där men inte kunna se henne. Utan att tänka sig för sprang hon fram och försökte krama henne. Hon kunde känna Johanna men hon kunde inte se henne och så plötsligt hände något oväntat. Johanna började bit för bit bli synlig igen. Hennes ögon lyste och vad Moa kunde se såg hon precis ut som tidigare. Plötsligt mörknade hennes blick.

- Taslydierna kommer döda mig, mumlade hon.

- Vad menar du? frågade Moa förvånat.

Johanna började berätta allt, från början till slut om hur hon plötsligt varit i Atterius. Moa sa ingenting och så fort Johanna blivit klar svartnade det för ögonen på dem båda.

Nästa morgon fanns det att läsa i tidningen:

En 14-årig flicka vid namn Moa och hennes 16-åriga syster Johanna hittades i går döda i skogen. Johanna har sedan tre månader tillbaka varit spårlöst försvunnen.

De båda flickornas kroppar var fulla av brännskador som om de träffats av en blixtnedslåg från den klarblå himlen.

Det är ännu oklart vad som hänt dem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Smurvelmurvelsmurfen med Poeter.se id #18330 innehar upphovsrätten